

Estat Català

PORTANT-VEU
DE LES JOVENTUTS
D'ESQUERRA
ESTAT CATALÀ

Preu: 15 cèntims

Barcelona, 1 de Novembre del 1935

3.^a època - Núm. 15

Joves catalans! Republicans lliures!: El Govern d'assassins, és ara, públicament, un Govern de lladres! 500.000 homes a Madrid proclamaren la seva fe en la República. Permetrem més temps que aquells governin a aquests? Per dignitat, per honradesa, companys, preparem-nos a l'acció. Els assassins i els lladres quan pressenten el «linch» fugen espaordits. Els gestos histèrics del seu govern traeixen la por. Avant!

EDITORIAL

El dia 3 d'octubre del 1934, les forces obscures de la monarquia prenen —per assalt— les posicions de la República. El partit de Gil Robles —de l'home que havia anat a les eleccions amb carlins i monàrquics— donava tres ministres a un govern presidit per Lerroux, símbol etern de la traïció.

Contra aquest govern de monàrquics i de traïdors, s'aixecaren a Astúries i a Catalunya les forces vives de la democràcia popular. La República del 14 d'abril volia, abans de declarar-se vençuda, donar una prova de la seva vitalitat. La revolució fou vençuda. Milers de morts i d'empresonats es cuidaren —però— d'inscriure la glòria i el sacrifici republicà en el firmament del temps. S'iniciava pel país ibèric l'etapa dolorosa del seu calvari: processos, consells de guerra, execucions. Les llibertats democràtiques trepitjades, les llibertats socials escarnides. Apareixia en els llocs de govern els homes i les institucions que el poble havia literalment vomitat.

Durant un any planà l'omnipotència d'un bloc parlamentari que governava per decret i que es feia obeir amb la censura i els consells de guerra. Era —com diuen ells— un govern «d'ordre» que venia a restablir la moral ciutadana tan compromesa pel «bienni» republicà, eren els «constructors», els «tècnics» que, pel damunt de les misèries de la política, venien a edificar un nou ordre econòmic i social.

Quin és el balanç d'aquest any d'actuació?: l'abolició de la llei de termes municipals; l'indemnització als sublevats del 10 d'agost; el pagament als clergues; l'abolició de la setmana de 44 hores; la destrucció dels bands mercantils; la prostitució dels jurats mixtes; la baixa general de salaris; l'augment continu del cost de la vida; el retorn —dissimulat— dels jesuïtes; l'augment del pressupost de guerra; la disminució del pressupost de cultura; l'augment de l'atur forçós; les subvencions a les grans companyies; les exaccions fiscals de la gran propietat; la pèrdua de l'Estatut de Catalunya i de les llibertats polítiques i socials proclamades en les Constituents.

Era, en definitiva, la política clàssica de la reacció espanyola desde 1808: la destrucció total, salvatge, de tot el que les forces joves del progrés social havien anat construït dolorosament.

Durant un any, un poble mutilat, ferit, anava contemplat amb ulls astorats per la indignació aquesta obra de bàrbars. Durant un any, dia

darrera dia, els punyals de la reacció es clavaren en la carn viva de la República i de la jove Catalunya.

I quan s'esqueia l'aniversari d'aquest gran crim, quan el «bloc» ceda-radical podia contemplar, al seu darrera, l'estela interminable dels seus crims, esclatava aquesta flor de pus i de misèria que ha estat l'escàndol Straus.

El partit radical, partit de lladres i d'estafadors, aliat amb les forces obscures de la CEDA, queia estrepitosament en un mar de llot i de misèria. Després de trenta anys de robos i d'infàrmies, era, ¡finalment!, descobert. Els ministres, els presidents, els governadors generals, que durant un any avien emmetzinat l'ambient amb l'olor pestilent de la seva alè, eren descoberts sota el seu veritable aspecte de «gangsters».

Finalment es feia justícia. El partit radical, amb els seus dos capitans de lladres Lerroux i Pich y Pon, queia per sempre més!

Però atenció! Si aquest partit havia pogut portar a cap els seus crims, era perquè dues formacions polítiques: la CEDA i la Lliga li havien prestat el seu apoi incondicional. Si després de la caiguda del darrer govern Lerroux —provocada per Alcalà Zamora coneixedor de la denúncia Strauss— s'havia pogut mantenir el bloc parlamentari, era perquè Gil Robles i Cambó, exercint un «chantage» indigne, havien pressionat la voluntat presidencial en l'acte-homenatge a Lerroux, on darrera els discursos florits i les adhesions entusiastes es vingué a dir al President: si ja ho sabem que Lerroux és un lladre, ja estem assabentats dels termes de la denúncia de Strauss, però és un lladre que recolza la nostra política: és un «bon lladre», digué Gil Robles, versat en doctrina sagrada.

I vèiem com es produïa la crisi sota l'acció d'aquest «chantage». Vèiem com Gil Robles, entre passadissos, provocava la caiguda del «lladre-menor» Sigfrido Blasco (traïdor al nom del seu pare) perquè això convenia als interessos de la «Derecha Regional» valenciana, mentres indultava amb les seves boles blanques (petons de Judes) el «lladre-major» del partit radical: Salazar Alonso pel sol fet d'ésser aquest qui provocà l'alçament del 6 d'octubre.

Vet ací la culminació política d'un any de govern de dreta: assassinats, empresonaments, estafes... i al damunt de tot això, com una bandera, la figura sinistre de Gil Robles!

Catalans! Obrers! Homes lliures! Preparem-nos per escombrar aquesta vergonya!

ORIENTACIONS

La política catalana actual travessa per moments ben crítics. D'una banda tenim la lluita constant directa entre el Govern de Madrid i els gestors de la Generalitat i les coses de Catalunya, i d'altra banda la posició que adopta la coalició d'esquerres catalanes davant el present moment polític.

Es xocant la vergonyosa posició de la Lliga en els dos Governos de trànsit. En el de Madrid hi té un col·laborador per la defensa dels interessos íntims de la Lliga, els mateixos de sempre, els que feren vendre's la solidaritat catalana per dues casaques de ministre, els que feren d'escaló a la dictadura de Primo de Rivera, el que determinaren recolzar el darrer Govern de l'agònica monarquia, el que al cap d'un any d'estar sense ministre obligà a portar-hi el seu suport amb la col·laboració de l'aficionat a les barques de vela, senyor Rahola. Els interessos secrets de la Lliga tots els coneixem. Són els del seu propi peculí i el de la seva classe. Evidentment que no són els de l'Estat ni els de tots ejs ciutadans.

La paradoxa, però potser millor la immoralitat política, és que mentrestant a Madrid defensen aquelles coses inconfessables, a Catalunya fan de Catalanistes (?) Es recorden àdhuc de les Lleis del Parlament Català i les apliquen en els que els hi convé, quan foren els que amb l'ultratge de la seva deserció, el traïren per sempre més.

Ara, davant del problema que planteja la implantació del carnet electoral, passa el mateix. Els lligaires recolzen que aquest carnet identifica totalment a l'elector, i per tant es manté la puresa del sufragi. No gosen, però, a proclamar la diferència de tracte ells i les esquerres. Als centres de la Lliga, qui sol·licita un carnet, li prometen, pel dia de demà, els cèlebres matalassos i llençols del novembre del 1935. Als centres d'esquerra tot resta fosc; el govern gestor de la Lliga i demés no permet la incorporació d'aquells a les activitats polítiques.

No s'ens digui que els centres han estat oberts. Salvant honrades excepcions, els centres d'esquerra que els hi ha estat aixecada l'ordre de clausura, són els de tipus més conservador del partit.

Cal acabar amb aquest estat d'indecisió. Si la censura no ho deixa dir, que amb valentia es digui claudesment. El carnet electoral no s'ha d'implantar i els centres haurien d'ésser oberts amb dignitat. Cal sortir, igualment, d'aquest estat d'insomni de les esquerres. Cal sortir al pas dels dirigents pusil·lanimes o ineptes. Cal fer-ne una bona tria; que lo lamentable és que lo aprofitable al voltant de l'inepte, acaba com aquest.

La multitud esquerrana es cansa de tanta ineptitud al comparar-la amb altres organitzacions de la península. Igualment necessita un camí radical de Direcció en la política de Madrid. Catalunya és quelcom més per a que en sigui el seu portantveu, un home, que es defensà en un Consell de Guerra, en una obra espanyolista escrita pel propi reo, quan no ensava en «esquerrisme». Equest poble senyor com l'anomenen a Madrid, per decorum propi i pel del partit i pel de les comarques gironines, hauria de convence's que és causant de serioses perturbacions al partit, que no fan més que debilitar-lo. Cada intervenció seva en el Parlament espanyol, més avall deixa el volum de competència dels homes directius del partit, i per tant en detriment del mateix.

Cal igualment evitar aquestes baralles sordes entre els propis prohoms esquerrans. A ningú li serà estrany que el propietari de la «La Rambla» és el diputat d'E. R. de C. Suñol i Garriga, i ara per manca d'entesa entre uns i altres fan apareixer dos diaris a la nit, mentrestant ens em passat des de que es deixà de publicar «La Humanitat» al vespre sense diari d'esquerra. Es una realitat aquesta diferència de criteri entre diversos sectors del par-

tit, i per tant cal que els actuals dirigents posin cura per a l'enfortiment del mateix i per a la seva pròpia actuació. Si energia s'ha tingut amb el dèbil —trobant-se com estroba aquest lligat per les circumstàncies polítiques— és just que s'exigeixi al fort, puix aleshores haurem de creure que existeixen militants de 1.^a i de 2.^a classe.

Cal doncs donar la sensació de vitalitat davant de l'enemic. Les comarques estan esperant ordres, la ciutat ja fa temps que treballa, i no precisament al dictat dels *pusil·lanimes*, ans dels propis ciutadans que conscients del seu deure no poguent-ho fer a la llum del dia ho fan a l'ombra, a la clandestinitat, exposada, evidentment, però que l'amor a Catalunya i als ideals obreristes fa que encara els hi sembli poc el treball. Vindrà dia, però, després del triomf, que la ciutadania esquerrana, escombrarà tot el lloc que pugui haver entrat dins d'ella, en el transcurs de la actuació. La democràcia nacionalista, conscient del seu deure, en aquells moments, on sanificarà una vegada més, i estretament unida amb totes les forces d'esquerra catalanes, procurarà que el gran triomf que s'apropa, porti dies d'esplendor per a Catalunya.

La guerra ja és ací!

Malgrat tots els esforços, veiem altra vegada el monstre de la guerra que treu la seva faç lívida i amenaçadora, i ja no és una amenaça, sinó, que la sang ja ha començat a córrer per aquelles terres misterioses e ignotes d'Abissínia, i les primeres víctimes han estat les dones, les criatures i els vells. Com sempre!

El feixisme comença la seva veritable tasca, la guerra...

Les dones d'arreu del món ja fa més d'un any llançaren el seu crit d'alerta, i s'el feia arribar també a les dones italianes, quins fills serien els primers en ésser sacrificats a les ambicions personalíssimes del Duce.

I moltes d'elles han respost a la crida. I precisament per haver-ho fet guen avui a l'ergastul, molts obrers i intel·lectuals italians.

Mussolini, que veu que aquell poble que ja creia fanatitzat no és tant seu com imaginaba, pren aquests dies unes represalies tant crudels, que solament són comparables a les que han aplicat a Astúries i a Catalunya, per comandament del govern feixista de Madrid, horribles tortures que espanta sols de pensar-hi, mal tractes als presos i fusellaments en massa, i sense causa de cap mena; solament així poden governar els governs feixistes de tot el món. Espanya, Itàlia, Alemanya... aturant la veu veritable del poble que vol viure una vida democràtica i lliure, però que no vol de cap de les maneres la guerra ni l'esclavatge moral, que és mil vegades més dur

que tos els esclavatges materials.

Civilització? Es amb l'escusa d'aquest mot que han començat a envair una nació que vol ésser lliure, i que malgrat totes les coses anormals per nosaltres que avui puguin existir en el seu país prefereixen aquella barbàrie a la super civilització italiana que mena als homes a la mort, no per a defensar un ideal, si no per a servir uns baixos apetits i unes ambicions desmesurades d'un home que vol revivir la grandesa de l'antic imperi romà.

Es aquesta doncs la civilització que els italians o millor dit el Duce vol portar a Etiòpia, per mitjà de la mort i de l'esclavatge del pensament i de la voluntat, portats per un esperit de venjanca que no ha esclatat fins que les hordes feixistes s'han cregut prou fortes per a poder dur a terme els seus horribles plans; doncs fa tot just uns deu anys que els italians homenatjaven l'avui Emperador d'Etiòpia quant era sols príncep hereu del tron: l'hipocresia d'aleshores plasmada en una rebuda apoteòsica, per a poder millor obrar desde l'ombra, fa més horrible encara la lluita començada.

Mentrestant les mares abissínies i les mares italianes, veuen caure lo milloa de les seves joventuts segades en flor quan tot just es començava a albirar lo que aquesta joventalla podria produir en bé de la Humanitat i dels seus pobles respectius.

Els comitès antifeixistes treballen activament per tal de que el proletari de tot el món els dongui la rèplica

precisa, desfent d'un sol cop tots els Estats de força que imperen a Europa.

No hem de perdre de vista que tots els feixismes, encara que en el seu començament es diguin pacifistes, porten en la seva mateixa matèria orgànica el germe de la guerra imperialista i de conquesta.

S'ha dit d'alguns periòdics de Catalunya que els comitès no servien per a res, doncs ara que calia, no donaven mostres de cap activitat, i res més equivocat que això, doncs si les seves

actuacions i treballs no són coneguts, és que sobretot el Comitè Femení Internacional troba obstacles difícils de vèncer per a poder portar fins a les planes dels diaris totes les seves activitats, i quan no es la censura, són els diaris qui es neguen a publicar les seves notes. Però tot això són minúcies que no fan desanimar la bona voluntat del Comitè, sino que en bé de Catalunya aquestes dones bonemèrites treballen amb tota la seva fe, doncs saben que treballant contra el

feixisme i contra la guerra, fan obra a l'ensems pe a l'alliberament de la nostra terra i el retorn de la veritable normalita, i cal que tots nosaltres esfiguem al seu costat.

Es precis que les dones s'organitzin dins l'enquadrament dels Comitès antifeixistes, cal que s'enrolin per la causa sagrada de les llibertats dels pobles. Si totes acudim, haurem fet el nostre deure, a favor de la Humanitat i de la llibertat dels pobles i de la consciència.

P R E S O N S !!

Presons d'Espanya! Que repugnants sou! I no ho sou pas perquè si-gueu d'Espanya, no, sinó perquè sou presons! Totes les presons d'Europa i totes les presons del món en són de repugnants. Les parets que priven de llibertat a uns homes, són com les gàbies que priven de llibertat als ocells, i a l'igual que el que succeeix amb els ocells engaviats, els homes empresonats són els més intel·ligents i els més nobles i els millors!

Presons d'Espanya! Que repugnants sou! Teniu dintre els vostres closos milers i milers d'homes que no han comès altre pecat que voler ésser dignes, que voler viure amb dignitat. Milers i milers d'homes que s'han jugat la llibertat per a poder donar als seus pobles una vida millor de la que els tenen sotmesos els governs Gil Robles-Lerroux-Cambó.

Tots els homes que teniu avui entre les vostres rònegues parets, són homes que aquella nit de tardor sortiren a lluitar per l'existència, per a treure el viure de fam i de fàstic a milers i milers de famílies explotades pels terratinents d'Espanya, pels accionistes de les mines asturianes!

Tots són homes honrats els que hi ha darrera vostres rovellades reixes! Homes honrats podrint-se els ossos pel voler de les forces reaccionàries, feixistes, assaltadores del Poder!

Cada un d'aquests homes empresonats era el millor operari de tot el taller, era el millor pagès de la rogalia, era el millor minaire, era el millor dependent! Tots ells, joves o vells, tenien o tenen una família amantíssima, eren model de marits i pares exemplars. Cap d'ells no ha comès mai actes repugnants, indignes; cap d'ells mai no ha robat; cap d'ells mai no ha assassinat —i no ho poden pas dir així els que els van delatar i els van prendre—. Mentretant es roba i assassina en les tenebres; es roba i assassina en ple carrer; es roba i assassina des dels carrers públics; es roba i assassina, finalment, des dels més alts pinacles del poder! I tots aquests robatoris, tots aquests assassinats, tant els saltejadors de carrers com els empoltronats de ministeri els cometen impunement. A la vista de tot-

hom està el desenllaç dels assassinats comesos a Astúries en les jornades d'octubre —perquè ara fa justament un any n'hi hagueren d'assassinats, i forces, i qui això digui cal donar-li la raó— però tant els inspiradors com els autors materials del fet són allà on eren o bé més enlairats. El «Tercio» encara pastura per les terres mineres i els governs feixistes Gil Robles-Cambó-Lerroux han passat crisis però encara estan devastant el país i mangonejant la cosa pública.

Els assassinats d'Astúries s'han fet

pagar a qui va tenir la gosadia de tenir la sort de no ésser assassinat com els seus companys. I els que es poderen salvar dels infants i de les armes homicides dels salvatges del «Tercio», estan reclosos dintre aquestes tristes presons d'Espanya, repugnants per injustes.

Que es preqari, però, la banda feixista lliga-ceda-radical; el poble passarà aquest primer aniversari dels memorables fets en concentració íntima, preparant-se per a noves lluites, traient profit de la gran i dura lliçó d'ara fa poc més d'un any.

Joventuts d'Estat Català, alerta!!

Companys cal estar alerta per les primeres eleccions que vinguin, puix que som nosaltres qui més hem de veillar perquè els homes que portem nosaltres per al comandament de la nostra terra, siguin de la més absoluta confiança i no cuberots com en molts dels nostres pobles va passar abans dels fets de trista recordança i durant els mateixos.

Cal també netejar els nostres centres d'Esquerra de tota classe d'enxufistes i paràsits procedents de la morta Unió Patriòtica, que veient venir les de perdre ingresaren en les files del nostre partit. Per aquests el més gran despreci.

Són molts els pobles de Catalunya que en els seus Centres d'Esquerra tenen a tots els als càrrecs aquesta mena de gent, i som nosaltres que com a patriotes i esquerrans, tenim el deure de fer la neteja en el moment més propici per al bé de la nostra Catalunya.

Penseu, companys, que quan un poble vol ésser lliure, per més trabes que trobi, al final serà lliure. En la història del món són molts els cassos que s'han donat i tots han reegit en el seu propòsit.

Per tal de que nosaltres també sortim victoriosos, cal que procurem fer la tasca més efectiva possible per tal d'assolir al més prompte possible la Catalunya lliure que tots desitgem.

Propagueu els nostres ideals als vostres companys de treball, d'esbarjo, de tertúlia, etc. Feu que tots agrupats lluitin al costat nostre o amb nosaltres per arribar a la fita assenyalada pel nostre cabdill Frandesc Macià. Cal fer un front únic de catalanistes, deixant de banda els altres caires, doncs un cop obtinguda la nostra llibertat, ja discutirem els altres punts. Primer que tot Catalunya lliure, i per damunt de tot Catalunya lliure. Joventuts d'Estat Català, alerta i endavant!

Els «gangsters» de les finances nacionals, no han pogut amagar, aquesta vegada, les seves combinacions musicals. El poble farà justícia al seu dia.

El gestor de Treball, senyor Torrents, contra el proletariat mercantil

La darrera setmana tingué lloc el mitin-assemblea del proletariat mercantil celebrat amb gran entusiasme i amb una assistència nombrosíssima a l'espaiós local del Price. Després d'uns mesos d'inacció obligada, sempre —més puixant que mai— aquell proletariat mercantil que ha escrit pàgines de glòria en la història social del país català. Tots ens trobarem novament reunits en aquella sala per nosaltres tan rica de records. Ens mirarem als ulls i endevinarem darrera la seva serena brillantor, la decisió freda i implacable d'aquells que treballen y mereixen la victòria.

Les forces del capital, arrenclenrades ara darrera les formacions polítiques de la reacció, han iniciat la primera fase de la seva ofensiva. Aquelles forces —adés cobardes i fuggitives— han aprofitat la pèrdua momentània de les nostres llibertats democràtiques i socials per apunyalar —per l'espatlla— les conquestes del proletariat mercantil.

L'actual conseller de Treball, especialitzat en l'assalt i en la traïció, l'honorable cedista Torrents Dalmau, ha aprofitat la seva presència il·legal en un organisme de govern per aplicar el que ell anomena les doctrines socials del cristianisme.

En efecte, aquest home i aquest partit que —segons afirmen descaradament— beuen en les fonts pures del cristianisme, actuen com a veritables representants que són de les forces del diner. I mentres veiem a Espanya que l'ascensió al govern de Gil Robles coincideix amb la indemnització de 500 milions als grans propietaris de terres, en l'aparició al camp dels jornals de fam dels temps de la monarquia, veiem a Catalunya l'empresonament dels pagesos pobres sota les ordres de Torrents, l'acai de Cirera Voltà, emperador de carnaval i pinxo de casa de barrets. I mentres es voten 60 milions d'indemnització a les companyies ferroviàries en mans de ducs i marquesos, mentres la Cambra de la Propietat Urbana —de la qual Pich i Pon és president i criat— obté una ordenança municipal que sota el cobert de disminuir l'atur forçós no fa més que disminuir l'impost dels grans propietaris, veiem que en el que fa referència a les petites millores que a desgrat de les resistències patronals havien obtingut els obrers mercantils, es prenen disposicions draconianes i s'anulen bands dictats per autoritats investides d'un poder de democràticament legítimat.

Són dolents o són ximpls els reaccionaris?, demanaren un dia a Clemenceau. Les dues coses a l'houral respongué el gran jacobi francès. En efecte, dolents, de mala ànima, impulsats pel desig de fer mal, sense finalitat, sense propòsit, complaent-se en el mal mateix, disfrutant —miserables sàdics— del dolor aliè. Si les lleis de la moral moderna no els posés un fre, si l'educació mitjana de l'home d'ara no els fes por, aquests homes —Cirera Voltà, Torrents Dalmau— repetirien les escenes horribles de la inquisició. Són fusta del mateix arbre. Carn de la mateixa carn. Cara d'escarceller i de butxí. En efecte, també, ximpls, perquè la seva repressió inútil els retrata. Perquè sempre que ells triomfen triomfa amb ells tot el que l'home odia més: els potentats de la banca, de la

terra, del clergat, Els generals i els bisbes. Els ganduls, els que viuen amb l'esquena dreta.

El proletariat mercantil, unit en un front únic del qual nosaltres, des del gloriós Centre de Dependents, n'hem estat els principals animadors, ha après —amb la disposició del butxí Torrents— moltes coses:

Ha après a esperar —sense desconfiança— l'ineludible triomf final; ha après a treballar en l'atmosfera enridada de la clandestinitat, sense el gallaret i les coloraines de la fàcil popularitat. Ha après a recolzar-se mutualement, a convergir els esforços, a su-

mar aliats. Ha vist que la reacció política representa, sempre, la reacció social i ha après també a estimar un règim passat on, malgrat els errors i les vacil·lacions, hi havia sentats en els cadirals de la Generalitat, homes de carn i ossos.

El proletariat mercantil unit a les forces de la democràcia, serà un pilar del pròxim règim social.

Companys mercantils! Tots al front únic! Tots al «Centre» estimat! Tots contra el conseller perjur!

Per les bases de Treball que ens donà el conseller democràtic! Pel triomf de les nostres reivindicacions!

Un pistoler pagat per Cirera Voltà ha agredit al diputat del Parlament Català i ex-president de la Unió de Rabassaires, Francesc Riera. Res més. La memòria dels pobles és eterna. El nom del pistoler és ja a la llista negra dels enemics públics.

Tots els nostres militants, tots els nostres llegidors, s'hauran ja enterat per la premsa diària, del salvatge i criminal atemptat de que fou víctima la matinada del diumenge, 13 d'octubre del 1935, el diputat al Parlament de Catalunya, senyor Francesc Riera.

Però el que, segurament, no hauran sapigut la majoria dels nostres companys, és la filiació política i social de l'individu que, *quaranta vuit hores després de l'agressió*, estava, ja, en llibertat... I no l'hauran sapigut, perquè la censura del senyor Pich i Pon de l'home dels mil i mil negocis bruts, del lerruxisme cent per cent, prou s'ha cuidat de passar el llapiç vermell per sobre les galerades que, plenes d'indignació, donaven a conèixer als catalans, qui era i per compte de qui actuava, l'assassí que atemptà contra el diputat Riera.

Però nosaltres, les joventuts d'Esquerra Estat Català no podem, de cap de les maneres, deixar passar per alt els antecedents del criminal.

Aquest individu fou nomenat pel Conseller gestor de treball, el cedista Angel Torrents, Conserge dels Jurats Mixtes, llençant al carrer al que hi havia, i el qual complia amb tota escrupulositat la seva obligació. Ja al mateix dia de la presa de possessió, aquest assassí ja donà a conèixer qui era, al dir a tots els presents que ell havia estat nomenat, no per a fer de conserge, sinó per anar a passar l'etona per allà, cobrant el seu sou, naturalment. Per tal de que es fessin més càrrec de les seves paraules, amb una gran aparositat fregué de la butxaca un flamant carnet de «Acció Ciudadana», un permís d'ús d'arma expedid pel general de la Divisió i un carnet acreditant pertanyer a l'Institut de Agrícola Català (!) de Sant Isidre. A més a més, féu present, a tots els

assistents, que ell al primer que fes o digués quelcom contra el conseller-gestor, Angel Torrents o bé contra en Cirera Voltà, ja es cuidaria de suprimir-lo, de la manera que fos.

El criminal, l'història del qual anem relatant, va sempre armat amb dues pistoles, cosa que han vist la majoria dels que van, per qualsevol cosa, a la Conselleria de Treball, en el moment en que ell hi és, i d'un gruixut bastió de ferro que és el que féu servir per a portar a cap la salvatge i criminal agressió contra el diputat Francesc Riera.

Sabem també, per font certa, que l'esmentat pistoler, a sou dels capitalistes de la CEDA, porta a sobre una munió de fotografies de militants i companys nostres als quals, *té ordre de liquidar, sigui com sigui*.

Però nosaltres, que fins avui no havíem dit res contra les provocacions de tots aquests feixistes criminals a les ordres de Gil Robles i de la coalició Gil-Cambó-Lerroux, des d'aquest moment, afirmem ben clarament la nostra posició i, sense vacil·lar, diem a aquests criminals:

Vosaltres, emparats pel bloc monarquitzant-governamental, voleu suprimir, voleu atemptar contra la vida de militants nacionalistes i obreristes però nosaltres, la Joventut d'Esquerra Estat Català us fem avinent que per cada un dels nostres militants que caigut sota les vostres bales, cauran també, com a mínim i quan menys ho penseu, dos dels vostres millors individus i veurem llavors de qui serà la victòria, si dels nacionalistes catalans o bé dels defensors de l'Espanya podrida per mil i mil crims que solament l'estrella solitària, símbol de revolució i llibertat, pot esborrar per sempre més portant en si el millorament moral i material del proletariat.

Jove del camp: El teu sindicat és la Unió de Rabassaires.
El teu organisme polític les Joventuts d'Estat Català.